

18. nedjelja kroz godinu B

Odložite prijašnje ponašanje, starog čovjeka, a obucite novog čovjeka, po Bogu stvorena. (usp. Ef 4,22.24)

Prvo čitanje

Izlazak 16,2-4.12-15

U one dane: sva zajednica izraelska u pustinji stade mrmljati protiv Mojsija i Arona. I rekoše im sinovi Izraelovi: "O, da smo pomrli od ruke Gospodnje u zemlji egipatskoj kad smo sjedili kod lonca s mesom i jeli kruha do mile volje! – rekoše im. – Izveli ste nas u ovu pustinju da sve ovo mnoštvo gladom pomorite!"

Tada reče Gospodin Mojsiju: "Učinit ću da vam daždi kruh s neba. Neka narod ide i skuplja svaki dan koliko mu za dan treba. Tako ću ih kušati i vidjeti hoće li živjeti po mom Zakonu ili neće. Čuo sam mrmljanje sinova Izraelovih. Ovako im reci: Još večeras ćete jesti meso, a ujutro ćete se nasititi kruha. Tada ćete spoznati da sam ja Gospodin, Bog vaš." I doista! Navečer se pojave prepelice i prekriju tabor. A ujutro obilna rosa sve orosila oko tabora. Kad se prevlaka rose digla, površinom pustinje ležao tanak sloj, nešto poput pahuljica, kao da se slāna uhvatila po zemlji. Kad su Izraelci to vidjeli, pitali su jedan drugoga: "Što je to?" Jer nisu znali što je. Onda im Mojsije reče: "To je kruh koji vam Gospodin daje za hranu."

Drugo čitanje

Efežanima 4,17.20-24

Braćo i sestre! Ovo govorim i zaklinjem u Gospodinu: ne živite više kao što pogani žive – u ispraznosti pameti njihove. Ta vi ne naučiste tako Krista, ako ste ga doista čuli i u njemu bili poučeni kako je istina u Isusu: da vam je odložiti prijašnje ponašanje, starog čovjeka, koga varave požude vode u propast, a obnavljati se duhom svoje pameti i obući novog čovjeka, po Bogu stvorena u pravednosti i svetosti istine.

Evandjelje

Ivan 6,24-35

U ono vrijeme: Kada mnoštvo vidje da ondje nema Isusa ni njegovih učenika, uđu u lađice i odu u Kafarnaum tražeći Isusa. Kad ga nađoše s onu stranu mora, rekoše mu: "Učitelju,

kad si ovamo došao?" Isus im odgovori: "Zaista, zaista, kažem vam: tražite me, ali ne stoga što vidjete znamenja, nego stoga što ste jeli od onih kruhova i nasitili se. Radite, ali ne za hranu propadljivu, nego za hranu koja ostaje za život vječni: nju će vam dati Sin Čovječiji jer njega Otac – Bog – opečati."

Rekoše mu dakle: "Što nam je činiti da bismo radili djela Božja?" Odgovori im Isus: "Djelo je Božje da vjerujete u onoga kojega je on poslao." Rekoše mu onda: "Kakvo ti znamenje činiš da vidimo pa da ti vjerujemo? Koje je tvoje djelo? Očevi naši blagovaše manu u pustinji, kao što je pisano: Nahrani ih kruhom nebeskim."

Reče im Isus: "Zaista, zaista, kažem vam: nije vam Mojsije dao kruh s neba, nego Otac moj daje vam kruh s neba, kruh istinski; jer kruh je Božji Onaj koji silazi s neba i daje život svijetu."

Rekoše mu nato: "Gospodine, daj nam uvijek toga kruha."

Reče im Isus: "Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada."

Za razmišljanje

Današnje Evanđelje sadrži početak dugačkog govora o kruhu, koji u Ivanovu Evanđelju slijedi poslije čudesnog umnoženja kruha. Umnoženje kruha bilo je jasan znak kojim je Isus želio izreći nešto bitno. No, ljudi koji su išli za njim nisu shvatili taj znak. Njima je stalo samo do toga da se nasite i to u materijalnom pogledu. Za njih je Isus bio Mesija, ali Mesija koji bi imao biti politički vladar i čija bi ih vladavina trebala osloboditi od materijalnog siromaštva i političke nevolje izazvane osvajanjem od strane rimskog carstva.

Isus je svjestan te napetosti između ispunjenja potreba koje stoje u prvom planu i traženja onoga bitnoga. On o tome i govori: "Ne tražite me jer ste vidjeli znakove, nego jer ste jeli one kruhove i nasitili se." Istodobno ih pažljivo pokušava dovesti na Božji put, upoznati ih s Božjim mislima. Konačni cilj nije mučenje za pokvarljivu hranu, nego za hranu koja ostaje. A to što ostaje, što je stalno jest sam Isus. Vjera u njega može čovjeka kroz najjadnije situacije života povesti k pravom, istinskom životu. To Isus misli kad sebe naziva kruhom života. Isus nam se već ovdje, u zemaljskom životu daruje kao živi Kruh. Time naš istinski život započinje već ovdje na zemlji. Bilo bi besramno i neodgovorno riješiti se siromaha ovoga svijeta pripovijedanjem o vječnom životu. Štoviše, dužnost nam je pravedno raspodijeliti naša materijalna i duhovna dobra, jer je i Isus došao u siromaštvo ovoga svijeta da bi se ovdje darovao ljudima, i postigao to da oni obdareni te životne darove dijele dalje. Kad bismo svi živjeli po Isusovom primjeru, nitko više ne bi trebao trčati za kruhom i manom. Ima za sve dovoljno. Kad počnemo dijeliti, kad se oslobodimo škrtosti, kad se ostavimo neograničenog konzumiranja na račun mnogih drugih ljudi (to se ne smije razumjeti samo materijalno!!), onda ćemo postati nositeljima toga kruha koji je Isus. Zajedništvo s njime u pričesti otvara nam uvijek iznova oči za zajedništvo među nama ljudima.